

РЕШЕНИЕ

№ 4129

гр. София, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 78 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: М. СТ. ТАНЕВА

при участието на секретаря РУМЯНА Д. Г.
като разгледа докладваното от М. СТ. ТАНЕВА Гражданско дело № 20231110144694 по описа за 2023 година

Образувано е по искова молба от Н. З., чрез адв. Б. Б., срещу „„

В исковата молба се твърди, че на 29.11.2018 г. между ищцата Н. З. и „„ Бългрия е сключен договор за потребителски кредит PLUS-16563936, по силата на който е отпуснат кредит в размер на 10 000 лв., 82 лв. такса ангажимент, 350 лв., ГПР 44,89%, обща сума за връщане 32 795,28 лв. Ищцата твърди, че е заплатила 82 месечни вноски по кредита, вкл. застрахователната премия и такса ангажимент. Ищцата счита, че договорът е недействителен съгласно чл. 22 от ЗПК. Сочи, че в договора не е посочено как се формира главницата, нарушен е чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, тъй като в ГПР не са включени застрахователната премия и такса ангажимент, с което се нарушава чл. 19, ал. 4 ЗПК и се заобикаля чл. 21, ал. 1 ЗПК. Липсват условия за прилагане на лихвения процент, в това число дали е фиксиран или променлив, дали е годишен или за друг срок, не е посочен общ размер на дължимата за срока на договора възнаградителна лихва, посочен е само като процент, а не в размер в лева; ГПР е посочен като абсолютна стойност, без да е ясно кои компоненти са включени в него и каква е стойността им; липсва погасителен план, отговарящ на изискванията на закона, на длъжника не са представени общите условия. Ищецът твърди, че е налице нищожност на конкретни клаузи: такса ангажимент и застрахователна премия. Сочи, че не е спазена формата на застрахователния договор.

В отговора на исковата молба ответникът е оспорил иска, моли съдът да го отхвърли. Сочи, че ищцата е заплатила само 13 187,65 лв. по договора и е сключено споразумение за предсрочно погасяване на 08.08.2022 г. била заплатила 2062,33 застрахователна премия, а възнаградителна лихва била начислявана до датата на споразумението. Излага, че застрахователната премия и таксата ангажимент не са част от главницата по кредита, като

таксата ангажимент е включена в ГПР. Твърди, че застраховката „защита на плащанията” е сключена по желание на длъжника. Излага, че има практика, че в случай, че длъжникът се откаже от застраховката, условията по кредита не се променят. Твърди, че лихвения процент по чл. 2 от договора е фиксиран за целия срок на договора, че е част от ГПР, може да се определи стойността му в лева при елементарно пресмятане. Налице са доводи, че ГПР е формиран при достатъчно дадена информация за потребителя. Твърди, че договора съдържа погасителен план, а общите условия към договора били инкорпорирани в самия него. Намира и евентуалните искове за неоснователни. Оспорва, че клаузите за такса ангажимент и застрахователна премия са недействителни. Сочи, че договорът за застраховка е сключен при общи условия, на застрахования бил представен застрахователен сертификат, била спазена формата на договора. Възразява, че кредиторът не се е обогатил, тъй като е превел на застрахователя „КАРДИФ ЖИВОТОЗАСТРАХОВАНЕ” – клон България всички суми, платени от потребителя по договора за застраховка. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 78-и състав е сезиран с първоначално обективно кумулативно съединени искове с правно основание:

1) чл. 22 ЗПК вр. чл. 26, ал. 1 от ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже, че е сключен договор за кредит между страните; че е налице твърдяното противоречие на клаузи от договора за потребителски кредит с императивни законови разпоредби. В тежест на ответника е да докаже, че оспорените клаузи са действителни, включително са договорени индивидуално.

2) и иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД (като се съобразяват постановките на **Постановление № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1/79 г., Пленум на ВС**):

В тежест на ищеца е да докаже, че е предал, съответно ответникът е получил посочената от него сума, размерът ѝ, както и че липсва основание за получаването. В тежест на ответника е да докаже, че сумата е получена на валидно правно основание, респективно не е получил сумата.

В условията на евентуалност са предявени кумулативно съединени искове с правно основание:

1) чл. 21, ал. 1 ЗПК вр. чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, вр. чл. 26, ал. 1 от ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже, че е сключен договор за кредит между страните; че е налице твърдяното противоречие на клаузи от договора за потребителски кредит с императивни законови разпоредби. В тежест на ответника е да докаже, че оспорените клаузи са действителни, включително са договорени индивидуално.

2) и чл. 26, ал. 2, пр. 3 ЗЗД вр. с чл. 344, ал. 1 КЗ:

В тежест на ищеца е да докаже, че е налице твърдяното противоречие на клаузи от

договора за потребителски кредит с императивни законови разпоредби. В тежест на ответника е да докаже, че оспорените клаузи са действителни, включително са договорени индивидуално и че формата на договора за застраховка е спазена.

3) и иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже, че е предал, съответно ответникът е получил посочената от него сума, размерът ѝ, както и че липса на основание за получаването. В тежест на ответника е да докаже, че сумата е получена на валидно правно основание, респективно не е получил сумата.

Представен е писмен договор за потребителски кредит с № PLUS-16563936. Договорът е частен диспозитивен документ, който е подписан от страните, като при липсата на оспорвания и доказателства по отношение автентичността на частният диспозитивен документ, то последният обвързва страни във връзка с обективизираните в договора изявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК. Следователно между страните в случая е възникнало правоотношение по договор за банков кредит.

Между страните не се спори, а и от извършената служебно справка от съда по реда на чл. 23, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ се изяснява, че ответникът – „Д е универсален правопреемник на „С“ С.А. за реална част от предприятието му, обособена в клон на чуждестранен търговец съгласно чл. 17а ТЗ. Поради което настоящата съдебна инстанция счита, че е ответникът е пасивно легитимиран да отговаря по предявените иски.

Процесният договор следва да бъде квалифициран като договор за потребителски кредит, тъй като кредитополучател е физическо лице, което сключва договора за предоставяне на услуги за задоволяване на лични нужди – закупуване на лаптоп, а не за извършване на търговска или професионална дейност (арг. от § 13, т. 1 от ЗЗП вр. с чл. 9, ал. 3 ЗПК), а кредитодател е юридическо лице, което се задължава да предостави или предоставя кредита в рамките на своята професионална или търговска дейност (чл. 9, ал. 4 ЗПК). Също така и предметът на процесния договор отговаря на дефиницията за потребителски кредит, тъй като предвижда предоставянето на кредит, изразяващ се в заплащане от името на кредитора и за сметка на кредитополучателя по дължимо и платимо вземане по договор за продажба на стока. В допълнение към това липсват и обстоятелствата по чл. 4 от ЗПК, които изключват приложението на посочения закон.

Въз основа на това приложим към настоящия договор е Законът за потребителския кредит, който в чл. 10 предвижда също да бъде спазена писмена форма за валидност, но договорът за потребителски кредит се отличава от договора за банков кредит по това, че той може да бъде реален или консенсуален, в зависимост от това дали той се сключва с предаването на паричните средства, предмет на кредита или с постигането на съгласието за предоставяне на конкретна парична сума – арг. чл. 9 ЗПК, като е от значение и обстоятелството дали сключването на договора предполага предаване на паричните средства или само постигане на съгласие по основните негови уговорки; възмезден и комутативен, като за заемодателя възниква притезателното право да иска от заемателя

върщане на дадената сума – в същата валута и размер.

Тази двустранна сделка е възмездна, тъй като в този договор следва да е уговорен в момента на сключването му годишният процент на разходите (ГПР) по кредита – арг. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, включващ в себе си разходите, които потребителят се е задължил да заплати във връзка с предоставяне на кредита и уговорената възнаградителна лихва – арг. чл. 19, ал. 1 ЗПК. Възнаградителната лихва представлява по своето правно естество възнаграждение, което длъжникът на пари или на други заместими вещи трябва да престира на кредитора, защото са му предадени и се е разпоредил с тях. Лихвата е граждански плод и се дължи по силата на едно правоотношение, като нейният размер се определя от размера на дадения в заем капитал и времето на ползването му. По този договор може само за една от страните по заемното правоотношение възникват правни задължения – при реалния договор за потребителски кредит (за кредитополучателя – да върне сумата, предмет на двустранната сделка, в същата валута и размер, както и уговорената възнаградителна лихва), а за другата (кредитополучателя) – корелативни на правните задължения на заемателя субективни права (парични притезания) или ако е консенсуален договор за потребителски кредит (освен по-горе изброените престации и задължението да се предостави уговорената заемна сума на кредитополучателя).

1. По отношение на главния иск за нищожност на договора за потребителски кредит:

1.1. В договора се съдържа погасителен план и раздел "Параметри и условия", в който е посочен размер на кредита 10000 лв., такса ангажимент 350 лв., брой погасителни вноски – 84 , размер на погасителната вноска 390,42 лв., обща стойност на плащанията 32795,28 лв., годишен процент на разходите 44,89% и лихвен процент 36,03%.

От т. 2 на договора става ясно, че срещу плащане на такса ангажимент кредиторът фиксира лихвения процент за срока на договора. В т. 3 от договора се пояснява, че погасителните вноски съставляват изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, покриваща разходите и печалбата на кредитора, лихвеният процент е фиксиран, а началната дата за изчисляване на годишния процент от разходите е датата на подписване на договора, като се приема, че годината има 365 дни. В чл. 11 е предвидено право на потребителя от отказ от договора при конкретно посочени условия. Следователно договорът за потребителски кредит е сключен при фиксиран, а не при променлив лихвен процент. Потребителят е получил още при сключване на договора погасителен план, който не се променя и който е подписан от двете страни. Ето защо разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК не са нарушени.

Спазена е нормата на чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗПК, тъй като е предвидено право на отказ на потребителя от договора, като са посочени условията, при които се упражнява това право.

Съображението на ищеца за липса на погасителен план като задължителен реквизит на договора за потребителски кредит съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК също се явява неоснователно, доколкото посоченият погасителен план съдържа всички необходими данни – падеж, номер на вноската, размер на вноската и остатък от главницата. При наличието на посочените реквизити потребителят е в състояние да се информира пълно и по разбираем

начин за условията, при които ще погасява своя кредит, размера на вноските, падежите им и оставащата част от дълга.

1.2. Съдът намира, че изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК не са спазени, като в договора за потребителски кредит не е посочен действителния размер на ГПР.

Съгласно т. 3 от **Тълкувателно решение № 1/2013 г. на ВКС по тълкувателно дело № 1/2013 г., ОСГТК**, според която при проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване, т. е. той може служебно да се произнесе по действителността на клаузи в договор за потребителски кредит, когато са налице за това правни или фактически обстоятелства. С още по-голямо основание такава служебна проверка може да извършва и първоинстанционния съд, като следва да се съобразят и постановките на **Тълкувателно решение № 1/2022 г. по тълкувателно дело № 1/2020 г. ОСГТК**, както и проверка за неравноправни клаузи на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съгласно чл.19 ЗПК – ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи и бъдещи, изразени като годишен процент от общия размер, като ГПР се изчислява по формула в приложение към ЗПК, като общият размер на може да е повече от 50%.

Съгласно практиката на СЕС „член 3, буква л) и член 10, параграф 2 от Директива 2008/48, както и точка I от приложение I към тази Директива трябва да се тълкуват в смисъл, че общият размер на кредита и размерът на усвояването включват всички предоставени на разположение на потребителя суми и поради това не включват тези, които заемотателят използва за покриване на свързаните със съответния кредит разходи и които на практика не се изплащат на потребителя.“ (решение на СЕС по C-377/14). Цитираните от СЕС текстове на Директива 2008/48 са възприети в националното ни законодателство с текстовете на пар. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби към ЗПК (законовото определение за „общ размер на кредита“), съответно чл. 11 ЗПК (необходимото съдържание на договора за потребителски кредит). При това положение националните съдилища са обвързани от задължителното тълкуване на правото на Европейския съюз.

Смисълът на изискването в договора за потребителски кредит да бъде посочен тъкмо действителният годишен процент на разходите и начина на формирането му произтича от правото на потребителя да може да прецени правилно икономическите последици от сключването на договора, както и да може да направи адекватно сравнение с предложения за сключването на други договори за потребителски кредит (така че да може евентуално да „рефинансира“ кредита). В сходен смисъл е трайната съдебна практика на почитаемия Софийски градски съд (решение № 3609 от 04. 07. 2023 г. на СГС, II – А въззивен състав, по в. гр. дело № 8049/2022 г.; решение № 4456 от 11. 08. 2023 г. на СГС, II – Е въззивен състав, по в. гр. дело № 1898/2022 г.; решение № 4304 от 02. 08. 2023 г. на СГС, IV – Е въззивен състав, по в. гр. дело № 8430/2022 г.; решение № 4067 от 20. 07. 2023 г. на СГС, II – В въззивен състав, по в. гр. дело № 9689/2022 г.; решение № 4058 от 20.07.2023 г. на СГС, II –

В въззивен състав, по в. гр. дело № 7753/2022 г.; решение № 3868 от 13. 07. 2023 г. на СГС, II – Б въззивен състав, по в. гр. дело № 62/2023 г.; решение № 3480 от 06. 07. 2023 г. на СГС, II – Д въззивен състав, по в. гр. дело № 9659/2022 г.; решение № 2449 от 16. 05. 2023 г. на СГС, IV – А въззивен състав по в. гр. дело № 87/2022 г.; решение № 1407 от 22. 03. 2023 г. на СГС, IV – Д въззивен състав, по в. гр. дело № 1167/2022 г.).

Прието по делото е заключението по съдебно-счетоводна експертиза, в което се изяснява, че размерът на чистата стойност на кредита е 9650 лв., посочва се, че ищцата е заплатила суми в общ размер 24 841,12 лв. по дати и суми, описани в констативно-съобразителната част на заключението на вещото лице. Съдът, като прецени заключението на ССЕ съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като същото е извършено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства последното да е заинтересовано от изхода на правния спор или да е недобросъвестно.

От заключението може да бъде направен извод, че кредиторът е включил таксата ангажимент в ГПР, а не е включил застрахователните премии.

Съгласно чл. 3, буква "ж" на Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити "общи разходи по кредита за потребителя" означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия.

В случая получаването на кредита при предлаганите условия включва заплащането на застрахователна премия. *Следователно застрахователната премия представлява разход, който е следвало да бъде включен в ГПР и липсата на този разход в договора при изчисляването на ГПР е в противоречие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, водещо до недействителност на договора на основание чл. 22 от ЗПК- в този смисъл* Определение № 50685 от 30.09.2022 г. на ВКС по гр. д. № 578/2022 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Драгомир Драгнев.

В заключението на ССЧЕ е даден отговор, че в случай, че бъдат включени разходи за договорна лихва, *такса ангажимент* и *застрахователна премия*, то размерът на ГПР в действителност е равен на **157,36 %**. Следователно действителният ГПР надхвърля установената нормативно горна граница, която изчислена към деня на сключване на процесния договор е била 50 %. Настоящата съдебна инстанция счита, че с оглед характера на нищожността като изначална недействителност релевантният момент за определяне на приложимата горна граница на ГПР е момента на сключване на договора, но дори тя да бъде изчислявана към момента на възникване на възникване на правния спор или момента на постановяване на текущото решение все пак съгласно изчисленията на вещото лице ГПР по

процесния договор би надхвърлил горната граница съгласно чл. 19, ал. 4 ЗПК. В Протокол № 3983 от открито съдебно заседание от 20.02.2024 г. по настоящото дело вещото лице пояснява заключението си, като посочва, че макар и да не е приложена степен формулата по Приложение № 1, защото тя е предназначена за приложение от банкова институция, изчисленията са подчинени на математическите правила и дори и да бъде приложена стриктно формулата по Приложение № 1 резултатът на ГПР няма да бъде по-нисък от този в договора. А следователно и *би се надвишил приложимия праг на ГПР от 50 %*.

Воден от горното, съдът счита, че договорът за потребителски кредит е недействителен поради нарушението на задължението на кредитора да посочи действителния годишен процент на разходите.

Неправилното посочване на ГПР може да бъде разгледано и в още един аспект съгласно практиката на СЕС, а именно *нелоялна търговска практика* от страна на кредитните институции. Съгласно Решение на Съда от 15 март 2012 г. по дело C-453/10 *Jana Pereničová и Vladislav Perenič срещу SOS financ spol. s r. o.* търговска практика, състояща се в посочването в договор за кредит на по-нисък от действителния ГПР, трябва да се окачестви като „заблуждаваща“ по смисъла на европейското законодателство относно нелоялните търговски практики, доколкото тя подтиква или е възможно да подтикне потребителя да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел.

С оглед на гореописаното, съдът приема, че е нарушено изискването за посочване и изчисление на ГПР съобразно законовите изисквания, което от своя страна води до недействителност на целия договор на основание чл. 22 ЗПК, тъй като е изведено като съществено условие на договора.

2. Предвид императивната норма на чл. 7, ал. 3 ГПК, съдът следва да обсъди таксата ангажимент:

Както бе посочено по-горе договорът е сключен при фиксиран лихвен процент, като е напълно незаконосъобразно и при умисъл за накърняване на правата на потребителя, кредитодателят е оформил допълнително за него възнаграждение под наименованието „такса за ангажимент“, дължима единствено и само поради поемане на задължение от страна на банката лихвения процент да е фиксиран.

Съдът намира, че уговорената т.нар. „такса за ангажимент“ в размер на 350 лв. е свързана с усвояване на кредита. Такава уговорка е нищожна поради противоречие с чл. 10а, ал. 2 ЗПК. Също така при сключване на договор при фиксиран лихвен процент, рискът за заемотателя се отчита чрез уговорен по-висок размер на лихвата. Недопустимо е рискът да се обезпечава и чрез предвиждане на отделна такса, в случая „такса ангажимент“.

Съгласно чл. 10а, ал. 3 ЗПК кредиторът не може да събира повече от веднъж такса и/или комисиона за едно и също действие. В случая дефакто кредиторът веднъж е отчел риска от невръщане на сумата по кредита при уговаряне на лихвения процент, като втори път го отчита чрез таксата ангажимент. По този начин таксата всъщност представлява повторна такава, обезпечаваща един и същи риск за заемотателя, който един път е бил взет

предвид, съответно обезпечен, при определяне размера на лихвения процент. Ето защо тази е нищожна и поради противоречие с чл. 10а, ал. 3 ЗПК.

Според съда тази такса се дължи като условие за усвояването на паричната сума, както е видно от самите клаузи на договора, поради което следва тази сума да бъде включена в годишния процент на разходите /арг. от т. 1 от § 1 от ДР на ЗПК/, както и да не бъде считана за част от отпуснатата по кредита главница.

3. Предвид извода на съда за нищожност на договора за потребителски кредит на основание чл. 22, вр. чл. 11, т. 10 от ЗПК, то не е необходимо да се обсъждат останалите твърдения на ищеца за нищожност. Не са налице предпоставки за разглеждане на евентуалните искове.

4. За пълнота на анализа и с оглед на задължението на съда по чл. 7, ал. 3 от ГПК да следи за неравноправни клаузи в договори, сключени с потребители - накратко следва да се спомене, че съгласно съдебната практика, обективизирана в решения: Решение № 4237 от 14.07.2020 г. по в. гр. д. № 16951 / 2019 г. на Възз. III-б. състав на СГС, Решение № 263875 от 10.06.2021 г. по в. гр. д. № 3275 / 2021 г. на Възз. III-б. състав на СГС, Решение № 263878 от 11.06.2021 г. по в. гр. д. № 1821 / 2021 г. на Възз. III-б. състав на СГС, Решение № 156/11.01.2023 г. по в.гр.д. № 2399/2022 г. по описа на СГС, II-А състав и др. възнаградителна лихва, която надвишава трикратния размер на законната лихва за забава е нищожна поради противоречие с добрите нрави. След като към момента на сключване на договора законната лихва за забава е равна на 10 %, то възнаградителна лихва в размер на уговорените 36,03 % е нищожна поради противоречие с добрите нрави, а на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК това води до нищожност на целия договор.

5. С оглед на направените констатации от вещото лице ищцата е заплатила обща сума в размер на 24 841,12 лв. на „„ като при отчитане на направените по-горе заключения за нищожност на договора за потребителски кредит, следва да се приеме, че е осъществен фактическия състав на чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

По отношение на размера на вземането – от сумата в размер на 24 841,12 лв. длъжникът е заплатил на валидно правно основание сумата от 10 000 лв., като недължимо платена се явява сума в размер на **14 841.12 лв.** – за която сума иска се явява основателен и следва да бъде отхвърлен за горницата над 14 841.12 лв. до 15 112,87 лв.

6. По разноските:

Макар и един от предявените искове да е частично неоснователен, принципът на ефективност налага присъждането на всички сторени от потребителя деловодни разноски да му бъдат присъдени и на потребителя да не бъдат възлагани разноски, сторени от ответника (в сходен смисъл определение № 366, постановено на 16. 08. 2022 г. по ч. т. дело № 1085 по описа на ВКС, I т. о., за 2022 г., и цитираните с него задължителни разяснения, дадени с решение на СЕС по съединени дела С-224/19 и С-259/19). Принципът на ефективност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба, която позволява част от процесуалните разноски да се възлагат върху потребителя в зависимост от размера на недължимо платените

суми, които са му били върнати вследствие на установяването на нищожност на договорна клауза поради неравноправния □ характер, като се има предвид, че подобна правна уредба създава съществена пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол върху евентуално неравноправния характер на договорни клаузи.

Ищецът е претендирал: 806,68 лв. – държавна такса, 300 лв.- депозит за вещо лице, 2760 лв. – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна защита, от което 1000 лв. по иска по чл. 26, ал. 1 ЗЗД и 1760,15 лв. по иска по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД. Съда намира за основателно възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Според съда предвид правната и фактическа сложност на делото, справедливото адвокатско възнаграждение в случая е в размер на 2000 лв, дължимо за защитата по двата иска.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на договор за потребителски кредит PLUS-16563936, сключен на 29.11.2018 г. между ищцата Н. В. З., ЕГН: ***** и „България, на основание чл. 22, вр. чл. 11, т. 10 от ЗПК, вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД, по предявения иск от Н. В. З., ЕГН: *****, с настоящ адрес: гр. София, бул. , срещу „749 – приобретател на търговското предприятие на „Бъ,

ОСЪЖДА „749, със седалище и адрес на управление: Държава: БЪЛГАРИЯ, Област: София (столица), Община: Столична, Населено място: гр. София, п.к. „, приобретател на търговското предприятие на „Бъ, **да заплати сумата в размер на 14 841.12 лв. на Н. В. З.,** ЕГН: *****, с настоящ адрес: гр. София, бул. , на основание чл. 55 ал. 1, пр.1 от ЗЗД представляваща платени суми при начална липса на основание, като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над сумата от 14 841.12 лв. до претендирания размер от 15 112,87 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА „749, със седалище и адрес на управление: Държава: БЪЛГАРИЯ, Област: София (столица), Община: Столична, Населено място: гр. София, п.к. „, приобретател на търговското предприятие на „Бъ, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК **да заплати на Н. В. З.,** ЕГН: *****, с настоящ адрес: гр. София, бул. , представляваща деловодни разноски **в размер на 1 106.68 лв.**

ОСЪЖДА „749, със седалище и адрес на управление: Държава: БЪЛГАРИЯ, Област: София (столица), Община: Столична, Населено място: гр. София, п.к. „, приобретател на търговското предприятие на „Бъ, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК **да заплати на адвокат Б. Б. – член на САК, личен номер 1000677910 , адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА, в размер на 2000 лв.**

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийски градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____